

המביא גמ פרק ראשון גיטין

ח.

עין משפט
נר מצוה

לכ א מיי פ"ז מהל' גירושין הלכה י'
 לג ב מיי פ"ח מהל' מרומות הלכה ז'
 ג נמיי שם פ"ז מהל' גירושין הלכה י'
 לד ד מיי פ"ח מהל' עבדים הל' ו סג עשין פו טוש"ע י"ד סי' רפו סעיף פב:
 לה ה מיי פ"ח מהל' טומאת מת הל' ו:
 לו ו מיי פ"ז מהל' גירושין הלכה י' ופ"ח מנהלכות מרומות הל' ו ח:
 לז ז מיי פ"ח מהל' מרומות הל' ד והל' טו:
 לח ח מיי פ"ח מהל' טומאת מת הל' ו:
 טו

תורה אור השלם
 1. וגבול ים ויחיה לבם
 ימים הגדול וגבול ים
 יחיה לבם וגבול ים:
 כבודר לר ו

העשויה לברות. כלומר מפני שהיא מהלכת כל שעה: **דלא מפסיק אורח**. בין ספינה לארץ אין שום אורח ומינא כהרעה סמיכתא דמו: **רז נחמן בר יצחק אמר**. הנך ממנייתא דהמביא גמ אי בנהרות דא"י: **רזי עלמא לא פליגי**. דכאך ישראל נינהו ואע"ג דאין ספינה גוששת דטעמא דגמ לא משום יניקה מן הקרקע הוא כמעשה וכשזיעית הילכך לא שגא נהר ולא שגא יבשה: **כי פליגי בים הגדול**. שהוא תחום מערבו של ארץ ישראל ופליגי תנאי איכא למאן דאמר שפת הים הוא גבול וים גופיה לאו א"י הוא ואיכא למאן דאמר ים גופיה מארץ ישראל: **איזויה ארץ**. מקצוע פנויית מערבית של ארץ ישראל הר ההר ובתרגום ירושלמי מתרגם הר ההר טורי אמנון וכתיב (במדבר לד) זה יהיה לכם גבול כפון מן הים הגדול תמאן לכס הר ההר ש"מ הר ההר תקוע בים וההר גבול כפוני פנוי לארץ ישראל הוא וסתם הרים משופעים הם ויש שפיפועו רחב כמהלך יום או יומים וקאמר תנא מהיכן היא הארץ מרגל ההר או מראשו: **כל ששופע ויורד מטורי אמנון ולפנים**. ללד ארץ ישראל דהיינו ללד דרום הוא הגבול: **מטורי אמנון ולחון**. ללד כפון חוזה לארץ: **והנסין שנים**. איי הים שזמערב רואין אותן כו': **נחל מצרים**. הוא תחום ארץ ישראל במקצוע מערבית דרומית וממוכר לים הגדול כדכתיב בגבול נגב (שם) ונסב הגבול כעמנון נחלה מצרים והיו תולדותיו הימנה. נמצאת ארץ ישראל בין הר ההר לנחל מצרים זה ממערבית לפנויית זה מדרומית מערבית והים זמערב ויש מקום שהים נכנס לתוך ארץ ישראל מהלך ימים רבים בין הר ההר לנחל מצרים וצאתה כניסה יש נסין והן מתפשטין למערב לתוך הים חוץ מבין מקצועות תחומי ארץ ישראל שהן הר ההר ונחל מצרים הלכך רואין כאילו חוט מתוח מסוף הר ההר זמערבו עד נחל מצרים שהרי כל מה שנתון מקצועות הללו ארץ ישראל היא ומן החוט ולפנים כו': ר' יהודה אומר. כל הים שכנגד אור של ארץ ישראל ואפי' עד אוקיינוס למערב שהוא כסוף העולם הרי הוא כא"י שנאמר (שם) ים הגדול וגבול האי וגבול קרא יתירא הוא למימר דאף רוחב הים בכלל התחום: **והנסין שצדדין כו'**. כלומר ואם יש לנו לחלק בנסין לא ללד מערב יש חלוק אלא ללד כפון וללד דרום שיש נסין בים מתפשטין לאורך הים לכפון ולדרום עד שמגיעין ומושיפין חוץ מכנגד א"י ושם ראוי למתוח החוט ממוזרח למערב ולהצדיל מה שכנגד אור א"י ומה שכנגד אור חוזה לארץ: ורואין כאילו חוט מתוח מקפלוריא. עיר היושבת בחודו של הר ההר בראש גבהו שהוא תחום כפוני: **ועד ים אוקיינוס**. שהוא כסוף העולם למערב ומנחל מצרים עד ים אוקיינוס: **מן החוט ולפנים**. ללד חצירו דהיינו לפנים כלומר בין שני החוטין הוה הנסין ארץ ישראל והוא הדין למים ונסין דנקט משום דחורשין חורשין בהם וחיציין זמערב וכשזיעית. והנך תרתי מתנייתא דלעיל פליגי שנכתב הגט בים הגדול להלן מחוט המתוח מטורי אמנון עד נחל מצרים מאן דאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל ואידך כרצונן: **מיצעי להו לנסין**. דמן החוט ולפנים ללד מורחי (ב) דלא תימא שפת הים הוא הגבול ואפי' במקום שהוא מתפשט ונכנס לתוך בין שני מקצועות התחומין: לא לריי קרא. כיון שנתון התחומין הם: סוריא. היא ארס לוצה וכבשה דוד והוסיפה על ארץ ישראל: **כמוכר בחוזה לארץ**. ותנן לקמן (דף מג:) המוכר עבדו לחוזה לארץ יא לחירות דקנסינן ללוקח משום דעבד שייך בזמנות ואסור לנאת מארץ לחוזה לארץ. סוריא לנפונה של ארץ ישראל להלן מעכו: **לגיטין און**. משום דכקאיין לשמה או שכיחי לקיימוי: **לעדיים לא**. לללו מארץ ישראל היא: **עפרה עמא**. שגורו עליה. ואף על גב דכצירא ליה להאי תנא כיצוש יחיד שמייה כיצוש כדקמני חייבת זמערב אפילו הכי גזור עליה: **והמביא גמ מטורי**. לארץ ישראל כמביא (ב) בחוזה לארץ ללד שכיחי שירתא: והרואה לניכס לה זמעה נכנס. מה שאין כן בארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

כל ששופע ויורד מטורי אמנון. פי' בזקנותם מטורי אמנון ולפנים דהיינו ללד דרום ארץ ישראל ולחון ללד כפון חוזה לארץ וקשה לריי דא"י אמאי נקט רבי יהודה קפלוריא הוה ליה למימר רואין כאילו חוט מתוח מטורי אמנון עד אוקיינוס כו' כיון דתנא קמא נמי לציין גבול כפוני של ארץ ישראל קאתי ונראה לריי דטורי אמנון משמפע ויורד ללד מזרח וללד מערב וחודו של הר הוא הגבול מערבי של ארץ ישראל ו והנסין שנים רואין כאילו חוט מתוח מטורי אמנון כלומר מחודו של הר עד נחל מצרים וקפלוריא לרבי יהודה אחי לציין נסין שזכרנו א"י ונראה שהכמוז דוחקו לרשיי לפרש כן דכתיב וזה יהיה לכם גבול כפון מן הים הגדול תמאן לכם הר ההר (ב) ומתרגמין הר ההר טורי אמנון אלמא הכמוז צא לציין גבול כפוני ומיהו יכול להיות שההר תקוע בקרן כפוניית מערבית אבל משפע ויורד ללד מזרח: **רבי יהודה אומר כל שכנגד ארץ ישראל כו'**. ג' שאל רבנו פטר לריי דזמנון הוה היה להתמיז לר' יהודה זמערב שאלו זמערבה של ארץ ישראל (ב) והשיב דלא קיימא לן כרבי יהודה אבל קשה ובי ר' יהודה היה מכיר בכל ארץ ישראל שעד אוקיינוס שכולם היו בקיאיין לשמה או שעדים מזויין לקיימם שאין צריך לומר כפני נכתב לכך י"ל דלא כבשו הכל עולי צבל אי נמי כדפירש זקנותם דכל שכנגד ארץ ישראל היינו כל הים שכנגד ארץ ישראל ללא איירי זיעשה שעד אוקיינוס אלא בנסין בים הגדול דווקא כדכתיב (יהושע ב) עד ים הגדול מזבא השמש יהיה גבולכם וכתיב (שמות כב) ושמי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתיים וממזרח עד ההר פירוש ים סוף ללד דרום ים פלשתיים ללד מערב מדבר למזרח נהר פרת ללד כפון ועוד י"ל שיהיה ידע שהיו כולם בקיאיין לשמה לפי שהיה ידוע להם עד היכן ישראל עומדין ומשם ואילך לא היו ישראל עד סוף העולם כדאמרין בסוף מנחות (דף קז.) מזבא כלפי מערב ומקריגיני כלפי מזרח אין מכירין לא ישראל ולא אציהם שזשמים: **המביא גמ מטורי אמנון**. עבדו סוריא מהו. אין לומר דבגט פשיטא להו דהו כחונה לארץ כדמניא בזמון ובעבד מיציעא להו דלא כן (ב) הו כפרתם איפכא ממה דפשיטא ליה לר' חייא בר אבא (ב) **בשלא שיה דרבים שוותה סוריא כו'**. (ב) נקט [שלשה] לשון זכר אע"ג דסוריא לשון נקבה משום דעבד וגט הו לשון זכר: **ב"ב ויש יחיד**. פי' זקנותו שלא היו לשם כל ישראל ציחד כמו זכיוש יהושע וכבשה ללוקח כולם אבל דוד לא כבש אלא ללוקחו אבל כספרי מפרש טעם אחר בזקנותו והיה עקב (א) דהו דמשמע לפי שלא היתה עדיין כל א"י כבשה (ב) כדאמר התם (ב) סמון לפלטורא שלך לא הורשת פירוש יבסי שהיה סמון לירושלים ואתה הולך וכבש ארס נהרים וארס לוצה (ב) אבל אחר שכל א"י כבשהו דריש התם מדכתיב (דברים יב) כל מקום אשר תדרוך כף רגלם וגו' שכל מה שהיו כובשים מחו"ל היה קדוש ואפילו יחיד (ב):

העשויה לברוח אבל עציץ שאינו עשוי לברוח לא אי נמי עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בספינה דלא מפסיק אוריא דמאי כי ארעא סמיכתא דמאי אבל עציץ דמפסיק אוריא לא רב נחמן בר יצחק אמר בנהרות דארץ ישראל דכולי עלמא לא פליגי אלא כי פליגי בים הגדול דתניא (ב) איזוהו ארץ ואיזוהו חוזה לארץ כל ששופע ויורד מטורי אמנון ולפנים ארץ ישראל מטורי אמנון ולחון חוזה לארץ הנסין שנים רואין אותן כאילו חוט מתוח עליהם מטורי אמנון עד נחל מצרים מן החוט ולפנים א"י מן החוט ולחון חו"ל רבי יהודה אומר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כא"י שנאמר וגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבול זה יהיה לכם גבול ים והנסין שבצדדין רואין אותן כאילו חוט מתוח עליהן מקפלוריא ועד ים אוקיינוס ומנחל מצרים ועד ים אוקיינוס מן החוט ולפנים א"י מן החוט ולחון חו"ל ורבנן האי וגבול מאי עבדי ליה מיבעי ליה לנסין ורבי יהודה נסין לא צריכי קרא: ר"מ אומר עכו כא"י וכו': בעו מיניה מרבי חייא בר אבא המוכר עבדו לסוריא כמוכר בחו"ל דמי או לא אמר להו דתניתוה ר"מ אומר עכו כארץ ישראל לגיטין לגיטין אין לעבדים לא וכו' שוריא דמרחקא טובא: ת"ר (ב) בשלשה דרכים שוותה סוריא לארץ ישראל ובשלשה לחו"ל: סימן ע"ב ב"ר ר"ק: העפרה זמא בחו"ל והמוכר עבדו לסוריא כמוכר בחו"ל והמביא גמ מסוריא כמביא מחו"ל ובשלשה לא"י וחיבת במעשר ובשביעי' כא"י והררצה ליכנס לה במהרה נכנס (ב) והקונה שדה בסוריא כקונה

גליון הש"ס

גמ' ת"ר בשלשה ע"י ע"ז
 דף כה ע"א מוס' ד"ה קסנר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ח מיצעי להו לנסין וכי ללד מזרח ארץ ישראל הוא ללד תמאן: (ב) ד"ה והמביא וכו' מביא מחוזה לארץ:

מוסף תוספות

א. כמו ת"ק. מוס' הא"ש. ב. וכל ששופע ויורד מטורי אמנון ולפנים דהיינו ללד מזרח הו ארץ ישראל. ומטורי"א ולחון דהיינו ללד מערב הו חו"ל. מוס' הא"ש. ג. ואפי' עד אוקיינוס כדמוכח. מוס' הא"ש. ד. ובשביעית. מוס' הא"ש. ה. שאנו מתפללים כנגד מזרח. מוס' הא"ש. ו. כדאמרי' 'הרבה כריכים כבשוש עולי מצרים וכו'. מוס' הא"ש. ז. עדיפא להנן לענין עבדים מלענין גיטין. מוס' הא"ש. ח. דעדיפא ענין לענין גיטין מלענין עבדים. מוס' הא"ש וע"ש. ט. לא היה לו רשות לכבוש חוזה לארץ. מוס' ע"ז פא. י. כשכבש דוד את ארס נהרים וארס צובה אמר לו הקב"ה. מוס' ע"ז פא. י"ב. דיה יפוש ובתים הא"ש. הלא את לשון המלך של הספרי. י"א. ומכאן יצא לרבותינו המחלוקת בסוריא שקרוין אותה כיבוש יחיד והטעם כי דוד כבש אותה ברצון נשבו שלא שאל באורים ותומים ולא נמלך בסנהדרין. רמב"ן על המורה סוף פרשת תקה.

קבונה

עין משפט גז מוצה

לַבָּא א מניי פֿירא מה'ל
טומאת מת הלוי:
ב ג מניי סם הלוי:
בא ג מניי פיו מה'ל שבת
הל' יא [וטושע' אר"ח
סי' ש"ו ספקי' י"א ועיי"ש
בהג"ה ונגמלא' סי' ש"מ
סקי"ז]:

בב ד ה מניי פיו מה'ל
עבדים [הליל'א] הל"ג
קמג עשין פו טושע' יוד' סי'
רסו ספקי' ני:
בג ד מניי ש"ו ופי"ג מה'ל
זמיה הלג'ון קמג סם
טושע' ע סם ספקי' ג [מרימ'
סי' רמט ספקי' ז]:

מוסף רש"י

כיבוש יחידי. דוד יבשה
ולא היו כל ישראל עם והיא
ארס לזכה [לקטן. ח.]. הנכנס
לארץ העמים. ארץ העמים
מנומא צהאל [שבובין. ז].
בשירה. מרכבת נגים. עגלה
עשויה קקופסא [ח.ס.].
ומגדל. משט"ר [ח.ס.].
דאמירה לעובד כוכבים
שבות. מדרגת [בי"ח. ז].
הכותב כל נכסיו לעבוד
יצא בן חורין. שפיר העבד
ככלל נכסיו ומנאל ששקנה
לעבד את גופו עם שאר
נכסיו [רשב"ם ב"ב קס"ח].
שיר קרקע כל שהוא.
דקמג חון מן הקרקע כל
שהוא. לא יצא בן חורין.
דלא דישניו הי קרקע שיר
וככל כל שהוא אמרין האי
שיר, ויבין קרקעית לא קנה.
לגופיה מני לא קנה. דלא
פלגינן דיבורא, הוילא גופיה
דיבורא אקני ליה נכסיה
ונכסיו, ופלגא דיבורא לא
איתקיים, אידך פלגא מני לא
מקיים [לקטן. ח.]. א:
שעבד הוקם לקרקעית
דנכסיו ומתחלתם, והאי
קרקע כל שהוא אינא למימר
שעל עבד הוא אמר ומנאל
שאין בן חורין, וגם הנכסים
לא קנה, וה"ה אם אמר חון
ממטלטלין כל שהוא, דמיפרש
ר"ה לקמיה שעשו ממטלטלין
עליו אכל העבד, דלמלא האי
עבד הוא המטלטלין שאמר,
דעבדא מיטלטל, אבל אם שפיר
לא נכסיי ממוים לך חון
משדע פלוגי, ליה הוילא חון
חוקי, ששעבד אינו ככלל אותו
שדע פירש [ב"ב ח.ס.].

פסקי ר"ד

ת"ד הקונה שדה בסוריא
כקונה בפרויר ירושלים לומר
הילכתא אמר רב ששת לומר
שכותבין עליו אונו אפילו
בשבת פי שטר מכירה [במון]
והוי אונות ושטרות יצאיה
על שמו; משום שירוב א"י פי'
לגרש כנענים ולישב בה
ישראל ויחיהו דבית שבת ס"ד
אלא כדאמר רבא אומר
ליבעי ועושה אלא נמי אומר
לכעני ועושה ואצ"ג
דאמירה לא"י שבות משום
ישוב א"י לא גזור רבנן ואצ"ג
דחכמים העמידו דבריהם
במקום עשה י"ה"מ שבות
הגעשה פי' ישראל שבת
הואה שבות שאינה נדחית
מפני הפסח דאמרי' באלו
דבריי' הספחם כדאמרי' (ס.ז.) וכל
הבאת אומלע ע"י ישראל
במבוי שלא ערבו אבל
אמירה לא"י שבות משום
ישראל עושה שום מעשה
אלא דערב בעלמא דוחי'
שבות וה אצל מצוה כדאמרי'
גבי מילה בהדר עם הנכרי
(עירובין ס.ז):

בההוא ינוקא דאישתפיך חמימיה והיה מבוי שלא נשתתפו בו והתיר רבה (שיתור) [שיבאי] ע"י נכרי ורצה
אבוי להקשות לו הואה שבות ואינה רוחה הואה מפני הפסח אף אמירה לנכרי שבות נמי ולא תדחה מפני מילה וא"ל רבי יוסף
ולא שנה לך בין שבות ישם בו מעשה לשבות שאין בו מעשה פי' שבות הגעשה ע"י מעשה ישראל כגון הואה וכיצא בה
העמידו חכמים דבריהם במקום כרת אבל אמירה לנכרי שאין שם מעשה ע"י ישראל אלא אמירה בלחוד לא העמידו דבריהם
במקום מצוה (עיי' בעי' ו' בס' המכריע): ת"ד עבד שהביא גיטו ממדינת הים צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם כאשה המביאה
גיטה. פי' דאמרי' במתני' א' גיטי נשים ואחד שחרורו עבדים שרין למולך ולמביא וכתוב בו עצמן ונכסיי קנייין לך עצמו
נקרה. פי' המורה דנאמן הוא על שחרורו לומר בפני נכתב ואין צורך עדים לקיימו נכסים לא קנה דרעי עדים לקיים כשאר קיום
שטרות ואינו [נ"ל] (צ"ל) דאשה המביאה [את] גיטה שהיא צ"ל בפני נחתם מוקמינן לקמן בשלחי' פרקין כגון דאמר לה את
התי שליח לחולקת עד דמטיא לבי' פלוגי וכרי שלא תחלוק בשליחות כדאמרין לעיל הצריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם

ח:

בשירה **תיבה** **ומגדל**. פירש בקונט' מה שאין כן בצרף העמים
ורכי היא ונראה שרואה לפרש שידה מיצה ומגדל דוקא
ולהכי לא מניי לזקומי כר' יוסי בר רבי יהודה דהא הוא מטהר
אפי' בצרף העמים וצחנם פי' כן דהא על כרחך שידה מיצה ומגדל
לאו דווקא נקט אלא משום דנקט
בצרייתא אלא הוא הדין אפי' רוכב
על הסוס כיון דסבר רבי אהל זרוק
לא שמייה אהל כדפירש בקונטרס
ולדמוכח דמסיק דצסוריא על אוירה
לא גזרו ואם כן כר' יוסי נמי אמירא
והרואה ליכנס לה צטהרה היינו
צקרין או רוכב על הסוס מה שאין
כן בצרף העמים דטמא וכן משמע
הלשון קמא דקאמר ואפי' רבי לא
קא מטמא כו' ומשמע כרבי יוסי
אמירא צפישיות טפי מיהו על
כרחך כר' יוסי נמי לא אמירא אלא
מנטע דמסיק חליצא דרבי דדוקא
ארץ העמים משום דגזרו על אוירה
ועל גושה כו': **אלא** בארץ
העמים דגזרו על גושה ועל אוירה.
והא דמיצעי לן בניזיר צפקי כ"ג
(ד' נד): ארץ העמים משום
גושה גזרו עליה או משום אוירה
גזרו הכי פירושו א' משום גושה משום
דמאהיל על הגוש הוא ועשאוהו
חכמים כמאהיל על המת^ב ויכול
להכנס סם צסידה תיבה ומגדל או
דילמא על האויר עצמו ולא יוכל
להכנס סם צסום ענין^א והא דצשמעמא
על גושה היינו על נגע גושה ועל
אוירה או משום מאהיל על הגוש או
משום אוירה ממש: **דגזרו** על
גושה ועל אוירה. הקשה הרב ר'
יעקב דאורליני"ש דצמסקת אהליות
ג' תנן ואלו מטמאין
צמגע וצמשא ואין מטמאין צהאל
עגם כשעורה וארץ העמים ומיך
דמיירי צעפר הצא מחוזה ארץ
לארץ והמאהיל עליו ולא מטמא

דמשום אויר עצמו גזרו ולא משום מאהיל על הגוש ואין לשון ארץ
העמים משמע כן אף יש לומר דאירי כגון שיש דף או גשר ששאלו
אחד בצרף וראשו השני צחוזה לארץ ומנומס כלים תחת ראשו שבארץ
לאין מציא טומאה עליהן וטהורין^א אי נמי אי משום מאהיל על הגוש
גזרו עליה איכא לזקומי כר' שמעון דלמר^ב קברי עובדי כוכבים
אין מטמאין צהאל ולא החמירו על ארץ העמים ויחר מקצרי עובדי
כוכבים עצמו ועוד תיך רבינו סם דהיא ס משנה קודם שגזרו על
אוירה כדלמרינן צצק קמא דצבת (ד' טו): דמעיקרא גזרו חגיגת
גוש ומן לא^ב: **ואצ"ג** דאמירה לעובד כוכבים שבות משום
ישוב ארץ ישראל לא גזרו רבנן. אכל משום מנאח אחרת לא
היינו ממירין אמירה לעובד כוכבים צמלאכה דאורייתא^א כדמוכח
צצרק הדר (עירובין ד' סח). ההוא ינוקא דאשתפיך חמימיה אתו לקמיה
דרבא אמר להו לשיליו לאימיה אי צריכה מיחיימו ליה אגב אימיה^א
וקודם המילה היה דאי לאחר המילה מסוכן הוא וצלא אימיה מחללין עליו שבת וע"י עובד כוכבים איירי התם כדפי' סם בקונט' וכן
פיר' ר"ח כדלמרינן צצרק מפנין (שבת ד' קטט). דחיה משבועה עד שלשים אפילו אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת^א והא דלמר צצוק
מפנינו על מתי פתיחת הקבר אביי (ז' משמיה דרב יהודה) אמר שלשה ורבא משמיה דרב יהודה אמר^א ו' ואמרי לה^ב לא לחלל עליה שבת קאמרי
ופלגי אלא מר אמר אמר חדא אלא פלגי וכולהו ס"ל כנהרדעי דלמרי חיה ג' צעשה שלשים דוחק לומר^א דמענת לעת צציןן והא
עובדא הוה תוך ו' של מעת לעת^א והא דלמר התם לעיל צציןן ינוקא דאישתפיך חמימיה ואמר להו רבא ניימו ליה חמימי מנו (ג'^א צמיה
ומוקי לה על ידי עובד כוכבים ודאי איסורא דרבנן שרי צחצר שלא עירצו משום מנות מילה אכל איסורא דאורייתא כגון לחמס לו חמין
אסור ואין ללמוד מכאן היתר לומר לעובד כוכבים להביא ספר צצבת דרך כרמלית^א דלא דמי דדוקא משום מילה דהיא גופה דחיא שבת
המירו^א ומהוה צהלכות גדולות משמע דלפי' איסורא דאורייתא שרי על ידי עובד כוכבים לזורף מילה שפירש דליתו מתוך ציתא דרך רה"ר^ב ו
לפי זה הא דקאמר נחיס ליה אגב אימיה נוקמה תוך ו' ואמרה צריכה אני שמחללין עליה שבת^א ונראה דלא יתכן לומר דנחיס ליה ע"י ישראל
דע"י ישראל היה אסור להרבות צצציל קטן כדלמר צצ"ק דחולין (ד' טו): המצשל לחולה צצבת אסור לצריא גזירה שמא ירצה צצצילו אכל
וע"י עובד כוכבים יחא דשרי להרבות ושמא דוקא לזורף המילה הוא דשרי אכל לזורף דבר אחר אפילו ע"י עובד כוכבים אסור להרבות
והא דתנן צצ"צ דציה (ד' סא): לא יחס אדם חמין לרגליו אלא א"כ ראוין לשתייה ואמרי' נמי צצמרה דציה (ד' טז). ממלחא אשה
קצירה צבר אע"פ שאינה צריכה אלא לחמיכה אחת וכן ממלח נחמוס צציות של מים אע"פ שאינו צריך אלא לקיימן אחד משום שמת
יוס טוב המירו חכמים להרבות (י'^א): **הדר** **אמר אביי**. פי' לא משום קושיא דרבא חזר צו דלציי לא חשיב ליה פירכא דסבר לא פלגינן
דיצורא דאקושיא דרבא לא משני מידי אלא נראה לו סכרא לומר טפי דצמרוייהו לא קנה דיד צעל השטר על התחתונה:

המביא גט פרק ראשון גיטין

כקונה צפרוארי ירושלים. לקמיה מפרש לה: **צפרורי**. צהפרכיא
רוקריי"ש צלע": **כיצו** **יחיד**. דודו שלא היו כל ישראל צימד כדרך
שהיו צצצוש ירושע שהיו כולם וכצשה לזורף כל ישראל קודם חלוקה
אכל דוד לא צצש אלא לזרוכו: **צסידה** **טיבה** **ומגדל**. ונושאים אותה

בקונה בפרוארי ירושלים חייבת במעשר
ובשביעית כא"י קסבר^ב כיבוש יחיד שמויה
כיבוש והרוצה ליכנס לה בטהרה נכנס
והאמרת עפרה טמא א בשירה תיבה ומגדל
דתינא י הנכנס לארץ העמים בשירה תיבה
ומגדל רבי מטמא רבי יוסי ברבי יהודה מטהר
ואפי' רבי לא קא מטמא אלא בארץ העמים
דגזרו על גושה ועל אוירה אבל סוריא על
גושה גזרו על אוירה לא גזרו והקונה שדה
בסוריא כקונה בפרוארי ירושלי' למאי הילכתא
אמר רב ששת לומר^א שכותבין עליו אונו
ואפילו בשבת בשבת ס"ד כדאמר רבא אומר
לעובד כוכבים ועושה י ה"נ אומר לעובד
כוכבים ועושה ואע"פ^ב דאמירה לעובד כוכבים
שבות משום ישוב א"ל לא גזור רבנן: ת"ר
עבד שהביא גיטו וכתוב בו עצמן ונכסיי
קנייין לך עצמו קנה נכסים לא קנה: איבעיא
להו כל נכסיי קנייין לך מהו אמר אביי מתוך
שקנה עצמו קנה נכסים א"ל רבא בשלמא
עצמו ליקני מידי דהוה אגמ אשה אלא
נכסים לא ליקני מידי דהוה אקיום שטרות
דעלמא הדר אמר אביי מתוך שלא קנה
נכסים לא קנה עצמו א"ל רבא בשלמא
נכסים לא ליקני מידי דהוה אקיום שטרות
דעלמא אלא עצמו ליקני מידי דהוה אגמ
אשה אלא אמר רבא י אחד זה ואחד זה עצמו
קנה נכסים לא קנה א"ל רב אדא בר מתנה
לרבא כמאן כר"ש דאמר פלגינן דיבורא^א דרתנן
הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין שייר
קרקע כל שהוא לא יצא בן חורין ר"ש אומר
לעולם

ומתנת נכסיי דקיימא לן לקמן הותב כל נכסיו לעבדו יאלן לאן
חורין שהוא צכלל נכסיו הילכך אי חיימין להאי חסאי מהימין להאי דלא
פלגינן דיצורא או דלמא פלגינן: מידי דהוה אגט אשה. שנאמנת להביא
את גיטה ולומר צפני נכתב: אחד זה ואחד זה. צין עצמן ונכסי צין
כל נכסיי: הכוספ כל נכסיו לעבדו. כגון כל נכסיי תמויין לך: יאל
צן חורין. שאף הוא צכלל נכסיו וכל שאר נכסיו נמי קנה: שייר
קרקע כל שהוא לא יאל צן חורין. קרקע לאו דוקא כדלמר צצבא
צתרא צפ' מי שמת (ד' קט). לא יאל צן חורין. דצשלמא רישא דלא גלי
דעמיה דנחית לשיראל לא אמרינן דשייר אלא הכא דנחית לשיראל
אמרינן לדידיה נמי שייר וכי אמר כל נכסיי (י) לך אשאר נכסיו קאמר
ולחופי ליה קאמי ולא שחרריה כיון דלא אמר ליה עצמן ונכסיי:
לעולם

ולכאורה משמע דציוס המילה היה שהיו צריכין לתמונו כדי למולו
וכי תרי וחימנה לאשה עצמה מה שאין כן בקיום שטרות: איבעיא להו כל נכסי קנייין לך מהו. פי' כשאמר (ט"א) צבדיה
כתוב בשטר) עצמן ונכסיי הם שני דברים וכל א' וא' גידון בדינו אבל כשאמר כל נכסיי קנייין לך כלל העבד עם שאר כל
הנכסים על עצמו אינו צריך לקיימו דומיא דגט אשה שקבלתו לחלוטין ועל הנכסים צריך לקיימו דומיא כשטר בעלמא ויהיה
כן חורין כדאמרי' לקמן הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין הילכך אי חיימין אחאי מדימין נמי אחאי ולא פלגינן דבורא או
דלמא פלגינן מידי דהוה אגט אשה שנאמנת להביא גיטה ולומר בפני נכתב ה"אך אנו דנין אותם אמר אביי מתוך שלא קנה (ט'^ב)
עצמו לא קנה נכסי ולא פלגינן דבורא א"ל רבא בשלמא נכסים לא קנה מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא אלא עצמו ליקני
מידי דהוה אגט אשה אלא אמר רבא א' זה וא' זה עצמו קנה נכסים לא קנה דפלגי' דבורא והילכתא כרבא:

אבל אם הביאה גיטה ואמרה
כי בעלה נתנו לי לצמיתות
איה צריכה לומר כלום והיא
נאמנת לומר כי בעלי נתנו לי
ולא חיישינן דיופא פי' שמא
היא ויחיהו דחיי אמרינן
לקמן אשה כי מטי גיטה
לידה איגראש לה פי' למא
היא צריכה לומר בפני נכתב
ובפ"ג אלמא כל זמן
שמוציאה גיטה ואומרת כי
בעלי גיישינו כוהא איה צריכה
לומר כלום כו"ד מאמינין לה
ומשיאין אותה וה"ה נמי עבד
שהביא גיטו ואמר כי רבי
נתנו לי ושחררני נאמן הוא
ומתירם אותו בחיובת
ואינו ציל כלום לאלו חיישינן
שמא הוא יזיפו אלא נאמן
לומר רבי נתנו לי כמו
שהאשה נאמנת בביטה אבל
בנכסים אינו נאמן עד שקיים
החתימה דחיישינן ליופא
דדוקא בנט אשה הקלו
לדוקא ועל שלא קיים שטרו אינו
זוכה בנכסים ואינו נאמן הוא עצמו לקיים שטרו כמו שנאמנת האשה כשמביאה גיטה דהתם משום עיגונה הימנה רבנן לחד
כבי תרי וחימנה לאשה עצמה מה שאין כן בקיום שטרות: איבעיא להו כל נכסי קנייין לך מהו. פי' כשאמר (ט"א) צבדיה
כתוב בשטר) עצמן ונכסיי הם שני דברים וכל א' וא' גידון בדינו אבל כשאמר כל נכסיי קנייין לך כלל העבד עם שאר כל
הנכסים על עצמו אינו צריך לקיימו דומיא דגט אשה שקבלתו לחלוטין ועל הנכסים צריך לקיימו דומיא כשטר בעלמא ויהיה
כן חורין כדאמרי' לקמן הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין הילכך אי חיימין אחאי מדימין נמי אחאי ולא פלגינן דבורא או
דלמא פלגינן מידי דהוה אגט אשה שנאמנת להביא גיטה ולומר בפני נכתב ה"אך אנו דנין אותם אמר אביי מתוך שלא קנה (ט'^ב)
עצמו לא קנה נכסי ולא פלגינן דבורא א"ל רבא בשלמא נכסים לא קנה מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא אלא עצמו ליקני
מידי דהוה אגט אשה אלא אמר רבא א' זה וא' זה עצמו קנה נכסים לא קנה דפלגי' דבורא והילכתא כרבא:

כחיים ולא חשו ליופא ריה משום עיגונה ועבד נמי איתקש לאשה אבל בנכסים חיישינן ליופא ועל שלא קיים שטרו אינו
זוכה בנכסים ואינו נאמן הוא עצמו לקיים שטרו כמו שנאמנת האשה כשמביאה גיטה דהתם משום עיגונה הימנה רבנן לחד
כבי תרי וחימנה לאשה עצמה מה שאין כן בקיום שטרות: איבעיא להו כל נכסי קנייין לך מהו. פי' כשאמר (ט"א) צבדיה
כתוב בשטר) עצמן ונכסיי הם שני דברים וכל א' וא' גידון בדינו אבל כשאמר כל נכסיי קנייין לך כלל העבד עם שאר כל
הנכסים על עצמו אינו צריך לקיימו דומיא דגט אשה שקבלתו לחלוטין ועל הנכסים צריך לקיימו דומיא כשטר בעלמא ויהיה
כן חורין כדאמרי' לקמן הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין הילכך אי חיימין אחאי מדימין נמי אחאי ולא פלגינן דבורא או
דלמא פלגינן מידי דהוה אגט אשה שנאמנת להביא גיטה ולומר בפני נכתב ה"אך אנו דנין אותם אמר אביי מתוך שלא קנה (ט'^ב)
עצמו לא קנה נכסי ולא פלגינן דבורא א"ל רבא בשלמא נכסים לא קנה מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא אלא עצמו ליקני
מידי דהוה אגט אשה אלא אמר רבא א' זה וא' זה עצמו קנה נכסים לא קנה דפלגי' דבורא והילכתא כרבא:

(ה) נראה דצ"ל מתוך שלא קנה נכסים לא קנה עלמא ולא פלגינן.

מסורת הש"ס

א) לקמן מ. מ. מ. ע"ז כלא,
ב) עירובין ז: מיר נה. מביאה
הה. א) צ"ק פ. ד) נשבת קה.
עירובין סו: צ"ק פ. ז"מ ל.
ג) לקמן מ. מ. מ. צ"ק קמט: פאה
פ"ג מ"ח. ו) לפיני סם
וצריכה כב. איתא רב המנוח,
ו) נישמות סלא. ח) וישע'
מוס' שבת טו: ד"ה ואזכריה,
ט) לפיני סם למחא,
י) ואירי ע"י ישראל. רש"ל,
יא) וישע' צלחיות כחוס'
צ"ק פ: ד"ה אומר].

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה רבי מנמא
וכי מפ' צעירובין י"ב סוף
ד' ז: (ב) ד"ה לא יאל וכו'
כל נכסיי תמויין לך אשאר:
א) הו"ט ד"ה אע"ג וכו'
חמימי מנו ביחאי ומוקי לה
וכי' דרצנן בחצר שלא
עירבו שרי משום:

לעזי רש"י

רוקריי"ש [דוקריי"ש].
דוכסיות, מחוחות.

מוסף תוספות

א. אירי ארץ העמים שגזרו
עליו. מוס' הל"ש. ב. מפני
מהו מובל או מפני רוב
מישראל שנהרגו בחו"ל. מוס'
מיר נד: ד"ה ארץ.
ג. שהחמירו בה יותר
מבאחל המת כדי שלא יצא
מארץ לחו"ל. מוס' טו: נד:
ד. ראוין מביא את
הטומאה מחו"ל לארץ. מוס'
הל"ש. ה. ואפי' לצורך
מילה דהיא גופה דחיא שבת.
מוס' ארמאי. מוס' הל"ש.
ו. דהני י' וי' ול'. נש"א
שבת ק"ג: ד"ה דמלא.
ז. והלכך משכחה לה
למילה ב' שלה ובגזן שגזרו
בערב. נש"א שבת ק"ג: ד"ה
דמלא. ח. כרי ללמוד בו.
מוס' צ"ק פ: ד"ה אומת.
יא. ע"י נכרי איסור דרבנן.
מוס' צ"ק פ: ד"ה אומת. אבל
משום מצוה אחרת אסור
אפי' בכרמלית דרבנן. מוס'
הל"ש. יב. דהוי איסורא
דאורייתא. מוס' צ"ק פ: ד"ה
אומת. יג. אפי' ע"י ישראל.
מוס' הל"ש.

פסקי ר"ד (המשך)

אבל אם הביאה גיטה ואמרה
כי בעלה נתנו לי לצמיתות
איה צריכה לומר כלום והיא
נאמנת לומר כי בעלי נתנו לי
ולא חיישינן דיופא פי' שמא
היא ויחיהו דחיי אמרינן
לקמן אשה כי מטי גיטה
לידה איגראש לה פי' למא
היא צריכה לומר בפני נכתב
ובפ"ג אלמא כל זמן
שמוציאה גיטה ואומרת כי
בעלי גיישינו כוהא איה צריכה
לומר כלום כו"ד מאמינין לה
ומשיאין אותה וה"ה נמי עבד
שהביא גיטו ואמר כי רבי
נתנו לי ושחררני נאמן הוא
ומתירם אותו בחיובת
ואינו ציל כלום לאלו חיישינן
שמא הוא יזיפו אלא נאמן
לומר רבי נתנו לי כמו
שהאשה נאמנת בביטה אבל
בנכסים אינו נאמן עד שקיים
החתימה דחיישינן ליופא
דדוקא בנט אשה הקלו
לדוקא ועל שלא קיים שטרו אינו
זוכה בנכסים ואינו נאמן הוא עצמו לקיים שטרו כמו שנאמנת האשה כשמביאה גיטה דהתם משום עיגונה הימנה רבנן לחד
כבי תרי וחימנה לאשה עצמה מה שאין כן בקיום שטרות: איבעיא להו כל נכסי קנייין לך מהו. פי' כשאמר (ט"א) צבדיה
כתוב בשטר) עצמן ונכסיי הם שני דברים וכל א' וא' גידון בדינו אבל כשאמר כל נכסיי קנייין לך כלל העבד עם שאר כל
הנכסים על עצמו אינו צריך לקיימו דומיא דגט אשה שקבלתו לחלוטין ועל הנכסים צריך לקיימו דומיא כשטר בעלמא ויהיה
כן חורין כדאמרי' לקמן הכותב כל נכסיו לעבדו יצא בן חורין הילכך אי חיימין אחאי מדימין נמי אחאי ולא פלגינן דבורא או
דלמא פלגינן מידי דהוה אגט אשה שנאמנת להביא גיטה ולומר בפני נכתב ה"אך אנו דנין אותם אמר אביי מתוך שלא קנה (ט'^ב)
עצמו לא קנה נכסי ולא פלגינן דבורא א"ל רבא בשלמא נכסים לא קנה מידי דהוה אקיום שטרות דעלמא אלא עצמו ליקני
מידי דהוה אגט אשה אלא אמר רבא א' זה וא' זה עצמו קנה נכסים לא קנה דפלגי' דבורא והילכתא כרבא: